

и гъделите му. На меченски овчарь,
на буховски орачъ и белйовски дърварь
той не разправа за презморски идеали,
които и безъ туй не биха те разбрали,
а ксува турчина и заповядва тамъ, —
и тъй въ сърцата нмъ възбужда пиявъ и пламъ
за откъснение на тези що ся нмъ пили
кръвъта и съ татула на робство ся прили
душа нмъ. Съ заповедъ е Лазаря изъ гробъ
Исусъ излезъ — така и петеновний робъ
ше биде за животь излезенъ изъ мъртвило!
Кануто благото е на народа мило,
той нека по-добре народа проумей:
отъ робъ за работа тогава се надей,
кога на работа насила го принудилъ.
Войводата така и прави... Ти се чудилъ,
не си очкавалъ ти отъ менъ таквиъ слова? —
Когато побелей и твоята глава
помежду българя, кат' моятъ, тогава
самичка песенъ ти ще да запейшъ такава.
Да, като тебе бяхъ и азъ на младини!
Но както пътинка, по върли стръмнини
възйетъ на върхъ високъ, оглежда тамъ отгоре
подъ себе си далечъ разгърнати простори
и вижда кривите пътеки, запътанъ
презъ асто е вървалъ, — и азъ, озовавъ
така на върхътъ на живота, съ захъснала
тыга оглеждамъ се къмъ младостта минала,
къмъ прожъвените во лутания дни...
И кьсно разумъ ми душата осени. —
Когато длабъ отъ тебъ пошеха оромаха,
длабъ дай му, а не му заликувай стомаха
ти съ идеали. Да, соколе мой, потрай;
ше дийде моме би и зарадъ тяхъ колай
до ниско... Сега да преобърнемъ листа.
Че всака работа е хубава и чиста,
когато въ чисти е ръце, самъ знаешъ и ти —